

Daria verkent het hele spectrum van het pianorepertoire, als soliste in concertzalen en op grote festivals en door haar gepassioneerde toewijding aan kamermuziek. Bij Marc Minkowski (Les Musiciens du Louvre) ontdekte de barok en van Ton Koopman het klavecimbel.

Daria kreeg vanaf haar 5^e pianolessen en ging op haar 11^e naar het conservatorium; ze studeerde o.a. bij Menahem Pressler en aan het Conservatorium van Amsterdam bij Mila Baslawskaja en Naum Grubert. Ze won de Dutch Classical Talent Award in 2006 en 2008, zowel als soliste als als kamermusicus, en de prestigieuze Amsterdam Prize in 2012.

Als soliste heeft Daria regelmatig opgetreden in het Concertgebouw in Amsterdam en genoot ze van een recent recitaldebuut op Baroque Unwrapped in Kings Place en het It's all about Piano Festival in Londen en diverse andere optredens in Ierland, Los Angeles, Istanbul en Wenen. Orkestoptredens omvatten o.a. Orchestre Philharmonique de Radio France met Ton Koopman, Rotterdams Philharmonisch Orkest met Yannick Nézet-Seguin.

Ze heeft de Keys to Music Foundation opgericht, waarmee ze een nieuw publiek voor klassieke muziek bereikt via artistieke en educatieve projecten. In 2021 richtte ze de Piano Biënnale op, een internationaal tiendaags pianofestival in Nederland van 28 maart t.e.m. 6 april 2025, waar ook 'Running for Beethoven' op de energie van diens eerste pianoconcert plaatsvindt: combineer sport en muziek! In Podium Klassiek op 9 februari jl. bracht ze dat onder de aandacht.

In een recent interview in 'Panorama op zondag' op NPO Klassiek uitte ze haar grote zorgen over de ontwikkeling van de cultuur in Nederland: 'het is lastig leven in de cultuursector'. Musici moeten een muzikale vuist maken en zich samen met kunstenaars uit andere disciplines, donateurs en sponsors mobiliseren, opstaan en acties voor de toekomst van de kunst ondernemen. (Het twee uur durende programma van gesprek en muziek is te beluisteren via onze website: www.alkmaarsekamermuziek.nl/agenda)

Het volgende concert vindt plaats op dinsdagavond

25 maart aanstaande om 20:15 uur.

**Dan treedt op: het Intercontinental Ensemble (strijkers en blazers) met
Beethoven: Septet en Vijfde Symfonie (!)**

Opgericht 1918

Concert in TAQA-theater De Vest – 25 februari 2025

Daria van den Bercken, piano

Franz Schubert (1797-1828)

Sonate in A, D 664

- Allegro moderato
- Andante
- Allegro

Domenico Scarlatti (1685-1757)

Sonate in f, K 183

Sonate in a, K 54

Sonate in f, K 519

Sonate in c, K 230

Sonate in A, K 212

PAUZE

Sergej Prokofjev (1891-1953)

Delen uit Ten Pieces for piano from Romeo and Juliet, op. 75

- 1. Volksdans
- 2. Balkonscène
- 5. Maskers
- 4. Juliet, het meisje
- 8. Mercutio
- 7. Broeder Laurens
- 10. Romeo neemt afscheid van Julia

Frédéric Chopin (1810-1849)

Nocturne in Des, opus 27 nr. 2

Scherzo in b, opus 20 nr. 1

Franz Schubert (1797-1828) - Sonate in A, D 664 (1819)

Voorafgaand aan de creatie van deze sonate ondernam Schubert een hele serie van opmerkelijke experimenten in andere sonates. Deze testen bewezen dat het probleem van de sonate Schubert niet alleen bezighield, maar hem ook diepgaand irriteerde. Schubert worstelde in deze werken met de traditionele vorm van de sonate en de thematische verwerking. Het vermoeden bestaat dat hij een mentale verwarring doormaakte. Het is daarom niet verrassend dat na al die (mislukte?) pogingen om zichzelf te hervinden Schubert terugkeerde naar de pure lyriek van deze *Sonate in A*, welke lyriek nauwelijks wordt verstoord in de doorwerking van het *Allegro moderato*. Het *Andante* is eigenlijk een lied met een verborgen tekst van blijde berusting (later verwerkt in zijn lied 'Der Unglückliche'). Het finale *Allegro* wisselt af tussen ernst en humor.

Schubert schreef de sonate voor de 18-jarige Josephine von Koller, volgens Schubert 'erg mooi, speelt goed piano en gaat een van mijn liederen zingen.' Het feit dat het geschreven is voor een jong meisje, dat goed maar niet perfect piano speelde, verklaart natuurlijk voor een groot deel het karakter en de stijl van deze sonate

Domenico Scarlatti (1685-1757) – Sonates K 183, 54, 519, 230, 212

Domenico Scarlatti, zoon van componist Alessandro Scarlatti – geboren in hetzelfde jaar 1685 als Bach en Händel - is vooral bekend om zijn 555 klaviersonates, die hij voor zichzelf schreef en voor zijn leerlinge de Spaanse kroonprinses Maria Barbara, een talentvolle klaveciniste.

Deze werken zijn opmerkelijk vanwege hun virtuositeit, innovatie en de manieren waarop ze de grenzen van de klaviertechniek verleggen. Hij noemde ze zelf: 'ingenieuze grapjes met de kunst'. De eerste drie sonates die u vanavond hoort zijn aangename werken, veel harmonieuze tertsen en herhaling van motiefjes. De volgende twee bevatten technisch complexe passages, terwijl de laatste sonate alleen al door het beoogde tempo behoorlijke aanspraken doet op de uitvoerder. Wellicht hoort u daarin ook Spaanse volksmuziek-invloeden, wat zijn verblijf aan het hof in Spanje (vanaf 1729 tot zijn dood in 1757) weerspiegelt.

Tijdgenoot Burney karakteriseerde de werken als 'een oprechte toewijding aan het ideaal om de luisteraar te plezieren in plaats van te verheffen, te onderwijzen, te verbazen of te roeren.' Laten we vooral genieten dus!

Sergej Prokofjev (1891-1953) - Delen uit Ten Pieces for piano from Romeo and Juliet, opus 75 (1937)

Prokofjev ontvluchtte in 1918 de USSR naar Amerika en vertrok kort daarna naar Parijs, maar in 1935 keerde hij terug naar de USSR. Hij had een groot talent voor opera, ballet en filmmuziek.

In 1934 vatte hij het plan op om een ballet te baseren op het verhaal van Romeo en Julia en vervaardigde hij binnen een week een schetsontwerp op piano met 56 muzikale nummers. Dit vormde de basis voor meerdere composities: de orkestratie van het ballet *Romeo en Julia*, opus 64, drie orkestsuites (op. 64b, 64c en 101) en het werk dat u vanavond hoort. Dat is dus is geen piano-uitreksel van het ballet, maar een originele compositie, gebaseerd op het oorspronkelijke ontwerp, waaruit Prokofjev niet alle, maar alleen de meest geschikte nummers voor piano-toepassing koos. Combinaties van verschillende nummers in een deel komen ook voor. De afwijkende volgorde is een keuze van Daria van de Bercken. Het werk stelt zeer hoge technische eisen aan de uitvoerder.

Frédéric Chopin (1810-1849) - Nocturne in Des, opus 27 nr. 2 (1835) - Scherzo in b, opus 20 nr. 1 (1831)

Chopin componeerde vrijwel uitsluitend voor solopiano. Zijn werken vergen niet alleen een vlekkeloze aanslag en virtuoze techniek (met veel versieringen, arpeggio's, trillers, triolen en syncopen), maar ook een fantasievol gebruik van de pedalen en een subtiele toepassing van het *tempo rubato* (= vrij en ongelijkmatig in tempo).

De bekende *Nocturne* die u vanavond hoort is een stemmig, intiem werk. Het breed uitgesponnen, grillige *Scherzo* is - naast ook stille overpeinzingen – vooral speels, serieus, energiek en hartstochtelijk: een magistraal en daverend slot van dit concert!

© Huub Krijnen

Profiel

De Nederlands-Russische pianiste **Daria van den Bercken** (1979, Utrecht) wordt geprezen om de frisse manier waarop ze pianomuziek nieuw leven inblaast en wordt gezien als 'een model voor musici van de toekomst'. Daria van den Bercken staat bekend als een veelzijdige soliste en kamermusicus.